

Bestemmelsen i § 1, Stk. 2, sidste Punktum, om *Adgangen til at udsætte et Arbejde* omfatter i Modsætning til den hidtidige Lovs § 1, Stk. 1, 2. Punktum, alle større ordinære Statsarbejder og større ordinære Arbejder, hvortil der ydes Statstilskud, uanset om Arbejderne er iværksat med Bekæmpelse af Arbejdsløsheden som væsentligt Formaal. Som Følge heraf er Arbejds- og Socialministerens Adgang til efter Samraad med vedkommende Fagminister at bestemme, at Arbejdet udsættes, ændret til, at Arbejds- og Socialministeren kan rette Henvendelse til vedkommende Fagminister om, at Arbejdet eventuelt udsættes.

I § 2 udtales det, at der ved de i § 1, Stk. 1, omhandlede Arbejder *alene kan beskæftiges arbejdsløse, som anvises af den offentlige Arbejdsanvisning*. Loven er hermed i Overensstemmelse med Loven om Formidling af Arbejdskraft til offentlige Arbejder m. v. (denne Lov bortfaldt 31. Marts 1946), hvorefter der bl. a. ved Arbejder, som iværksættes af Kommuner med Tilskud eller Laan fra Staten og ved større Arbejder, der iværksættes af Staten, alene maa beskæftiges Arbejdere, som anvises af den offentlige Arbejdsanvisning.

Man har herved paa den ene Side villet sikre sig et vist Indseende med Arbejdsanvisningen til disse Arbejder, medens man paa den anden Side ikke har ment at burde oprettholde det tidligere — i øvrigt aldrig praktiserede — Krav om, at Beskæftigelseslovens Bestemmelser om Arbejdernes Ledighed, Løn og Arbejdstid skulde være gældende ved samtlige af Staten eller med Statstilskud iværksatte Beskæftigelsesarbejder.

I Stk. 2 er det udtalt, at Anvisningens Formaal skal være at udvirke den bedst mulige Fordeling af den ledige Arbejdskraft, og i Stk. 3 er der givet Arbejds- og Socialministeren Bemyndigelse til om fornødent at yde Tilskud til Iværksættelse af Transportordninger og til Oprettelse af Baraklejre. Tilsvarende Regler fandtes i Arbejdsformidlingsloven.

Arbejdstiden, der efter den hidtidige Lov var 40 Timer ugentlig ved Beskæftigelsesforanstaltningerne, udstrækkes ifølge Lovens § 3, jfr. den hidtidige Lovs § 4, Stk. 2, som almindelig Regel til 48 Timer ugentlig, svarende til den normale Arbejdstid ved frit Arbejde.